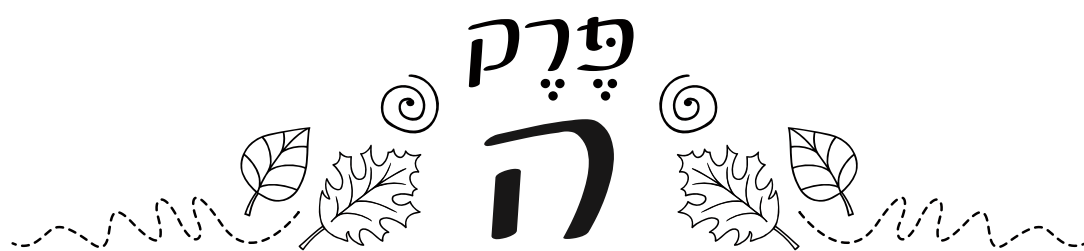

פּרָק ה

גִּישֵׁי הַמִּדְכָדֵךְ הַמְשִׁיךְ לְשֶׁבֶת בְּשֶׁקֶט וְלִנְעוֹץ אֶת עֵינָיו בְּקֶרֶקֶע. חֲשׂפוּלִית הַרְגִּיֶּשָׁה שְׂאִין זֶה הַזְמַן הַמְתַּאִים לֹמֵר מְשֶׁהוּ, וְגַם לֹא הִיָּה לָהּ מְשֶׁהוּ טוֹב לֹמֵר, אֲזַי הִיא פְּנִתָה בְּשֶׁקֶט וְהִלְכָה אֶל הַחֲצֵר הָאֲחֹרִית, שָׁם מְצָאָהּ אֶת הַנַּעַל מְשֻׁלָּכֶת עַל עֵרְמַת חֲצִיר. הִיא הִרִימָה אוֹתָהּ, הִשְׁלִימָה אֶת מְלֶאכֶת נְקוּי הַנַּעַל מִן הָאֲדָמָה וְהִחְבִּיֵּאָה אוֹתָהּ בְּפָנָה קְטַנָּה וּמוֹצֵלֶת סְמוּךְ לְקִיר הַבַּיִת.

מֵאַחֵר יוֹתֵר צִרְפָּה אֵלֶיהָ גַם אֶת הַנַּעַל הַשְּׁנִיָּה, וְכֵן, רְגוּעָה בְּאֲשֶׁר לְשִׁמְרַתָּן שֶׁל הַנַּעֲלִים, נִכְנָסָה הַבַּיִתָּה וְשִׁטְפָה יָדַיִם.

בְּאֵרוֹחַת הַצְּהָרִים יֵשְׁבוּ כָּלֵם מוֹל קַעֲרִיּוֹת אֶגּוֹז הַקּוֹקוֹס וְאָכְלוּ בְּדַמְמָה.

"מה השקט הזה?" דאָגה אַמא, "קָרָה לָכֶם מִשֶּׁהוּ?"

"הַסִּירָה שֶׁל גִּישֵׁי נִשְׁבְּרָה", הַסְבִּירָה חֲשׂפוּלִית.

"אוֹי, כַּמָּה חֶבֶל", סִפְקָה אַמא אֶת כַּפֶּיהָ, "גִּישֵׁי, אָנִי כָּךְ מִצְטַעֶרֶת בְּשִׁבְלֵךְ!"
גִּישֵׁי נֶעֶץ עֵינָיו בְּמַרְק הַקּוֹקוֹס, בָּחַשׁ אוֹתוֹ פֶּעַם וּפֶעַמִּים וְאָז קָם וְאָמַר בְּשִׁקְט:
"אָנִי מִצְטַעֵר, אַמא, הַיּוֹם אֵין לִי תֵאבּוֹן" וּפְנָה לְחִדְרוֹ בְּשִׁתִּיקָה.

אַחַר הַצְהָרִים יָשְׁבָה חֲשׂפוּלִית בְּחִדְרָה וְנִסְתָּה לְצִיר מִשֶּׁהוּ, אֲךָ כָּל מָה שֶׁצִּירָה
לֹא מִצָּא חֵן בְּעֵינֶיהָ. "שׁוֹם צִיּוֹר לֹא מִצְלִיחַ לִי הַיּוֹם", חֲשְׁבָה בְּעַגְמִימוֹת. לְפִתְעָה
עָלוּ בְּאִזְנֶיהָ קוֹלוֹת גְּרִירָה וְעֶסוֹק מִן הַחֶצֶר. חֲשׂפוּלִית מְהֵרָה הַחוּצָה וּמִצָּאָה אֶת
גִּישֵׁי בְּחִבְרַת בְּשׁוֹן וְנִגְנָה, שְׁלִשְׁתָּם מִיָּזְעִים, סוּחָבִים קוֹרוֹת עֵץ וְחֶבְלִים.

"קִדְיָמָה!" קָרָא גִישֵׁי, "הַגִּישׁוּ לִי קוֹרוֹת! בּוֹאוּ נִתְחִיל לְבָנוֹת!"

בְּשׁוֹן וְנִגְנָה הָיוּ נִרְגָּשִׁים וְקִפְצוּ כָּל הַזְּמַן עַל רַגְלֵיהֶם הַקְּטָנוֹת. "הַבִּיטִי!" קָרָא בְּשׁוֹן
שָׁגְלָה אֶת חֲשׂפוּלִית מִתְבּוֹנְנַת בָּהֶם. "גִּישֵׁי עוֹזֵר לָנוּ לְבָנוֹת בֵּית עַל הָעֵץ. בֵּית
קָטָן וּפְרָטִי בְּשִׁבְלֵנוּ".

חֲשׂפוּלִית, שְׁעִמְדָה נִדְהָמַת בְּפֶתַח הַבַּיִת, פָּנְתָה לְגִישֵׁי בְּהִתְפַּעְלוֹת: "כָּל הַכְּבוֹד,
אִיזָה יָפִי שְׁאֵתָה כָּךְ עוֹזֵר לָהֶם".

"זה בסדר", חיד גישי ונגב את הזעה ממצחו. "פשוט, כשאני עוזר לאחרים, זה עוזר לי להתגבר על הצער שלי".

חשפולית נכנסה הביתה בצעד קליל ונמרץ ופנתה בחזרה לשלחנה, אל הנירות והצבעים. "עכשו אני יודעת מה אציר", ועד מהרה שקעה במלאכתה. בערב, כשגישי נכנס לחדרו, גלה על הקיר ציור חמוד:

